

ק"פ 46031/04/14 - עו"ד שנקר סטפן נגד לאה שנקר, ענת זרסקי אביסדרים

בית משפט השלום ברחובות

ק"פ 46031-04-14 סטפן נ' שנקר ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כב' הסגנית נשיאה עינת רון
קובל	עו"ד שנקר סטפן
נגד	
נאשמות	1. לאה שנקר 2. ענת זרסקי אביסדרים

החלטה

הקובל הגיש קובלנה פרטית נגד שתי הנאשמות, בה ייחס לכל אחת מהן עבירות לפי החוק להגנת הפרטיות.

על פי הנטען בכתב האישום הרי שהקובל והנאשמת 1 הם בני זוג המצויים בהליך גירושין בהליך זה מיוצגת הנאשמת 1 על ידי הנאשמת 2.

לאחר שהקובל עזב את בית המגורים המשותף ביום 29/6/12 הוא הותיר בו את מחשבו האישי, אשר שימש גם את הנאשמת 1.

במועד בלתי ידוע לאחר מועד זה, כך כנטען בכתב האישום, חדרה הנאשמת 1 לחומר אישי ופרטי של הקובל שהיה מאוחסן במחשב, בכך שהשתמשה בסימסא אישית שלו וחדרה להתכתבות פרטית שלו. היא הפיקה תכתובת זו, הדפיסה אותה והעבירה אותה לידי הנאשמת 2.

הנאשמת 2, כך על פי כתב האישום, עשתה שימוש בשניים מן המיילים שקיבלה מהנאשמת 1 בכך שציטטה מתוכם וצרפה אותם כנספחים לתצהיר עדותה של הנאשמת 1 אותו הגישה בהליך בבית המשפט לענייני משפחה וכן מסרה פרטים אישיים נוספים של הקובל אותם השיגה מן המחשב ללא היתר, לצדדים שלישיים בכוונה לגרום לקובל נזק.

הנאשמת 2 המייצגת את עצמה העלתה טענות מקדמיות באשר לכתב האישום -

לטעמה של הנאשמת 2 הרי שלא ניתן היה להגיש כתב אישום זה מאחר שעל פי עובדותיו מדובר בחדירה למחשב ולא ניתן להגיש קובלנה פלילי עלפי חוק המחשבים.

עוד טענה כי אין פירוט בכתב האישום באלו פרטיים אישיים של הקובל מדובר, מהי התכתובת האמורה, הכיצד הוכנסה לתצהיר וכיו"ב, מיהם הצדדים השלישים אליהם הועבר החומר ועל כן נפל פגם או פסול בכתב האישום .

עוד הוסיפה וציינה כי התכתובות הוגשו כנטען בכתב האישום עצמו כחלק מתצהיר שהוגש לבית המשפט במסגרת הליכים משפטיים שמתנהלים בין הקובל לנאשמת 1 ועל כן בצירוף המסמכים כנספחים אין כל עבירה פלילית. באשר לענין השגת התכתובת - הרי שזו הושגה כדין וחזרה על כך שכל ענין העוסק בחדירה למחשב לא יוכל למצוא מקומו בקובלנה פלילית.

לענין זה הפנתה הנאשמת 2 גם אל חוק הגנת הפרטיות ואל ההוראה בו המפנה אל חוק איסור לשון הרע ואל ההגנה המצוייה בו באשר להליכים משפטיים . היא הסתמכה אף על החלטה שניתנה בענין דומה בבית משפט השלום בירושלים.

ועוד הוסיפה הנאשמת 2 וטענה שאף מטעמים של הגנה מן הצדק יש לבטל את כתב האישום שכן הקובל מנהל מלחמה אישית נגדה כמי שמייצגת את הנאשמת 1 בהליך נגדו בבית המשפט לענייני משפחה.

לטעמה של הנאשמת 2 אין לה כל דרך הכיצד מגיע אליה חומר בו הוא עושה שימוש במהלך ההליך והיא יצגה את הלקוחה שלה נאמנה ועוד הדגישה כי במהלך ההליך בבית המשפט לענייני משפחה איש לא ביקש לפסול את הראיות שהגישה.

ב"כ הנאשמת 1 ציין כי נעשה בהגשת כתב האישום ניסיון לגרור את ההליכים מבית המשפט לענייני משפחה אף אל ההליך הלילי . כאשר הוגשו המסמכים הנזכרים בבית המשפט לענייני משפחה, כך טען, לא הועלתה טרוניה כלשהי באשר לכך.

עוד הדגיש ב"כ הנאשמת 1 כי במיילים בהם נעשה שימוש לא נעשה פרסום. הם לא פורסמו ברבים, אלא הוגשו לבית המשפט בהליך מסויים וכי על פי חוק איסור לשון הרע, אין בכך לשון הרע.

עוד הפנה ב"כ הנאשמת אל חוק הגנת הפרטיות ואל סעיף 6 בו הקובע כי לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית בעילה שאין בה ממש. לטעמו, לקובל לא נגרמה כל פגיעה, שכן המיילים הנ"ל הוגשו לבית המשפט בלבד, ועל כן כל שניתן ללמדו כי הקובל מנסה לרפות בהליך הקובלנה הפלילית את ידיה של הנאשמת 1 לבל תעלה טענות נגדו בהליך האחר, ולמעשה, לפגוע בזכויותיה.

כן טען ב"כ הנאשמת 1 להגנת זוטי דברים .

ב"כ הקובל טען כי העובדות המתוארות בכתב האישום עולות בקנה אחד עם העבירה הנטענת על פי חוק הגנת הפרטיות וכי באשר לכך ובאשר לטענה בדבר זוטי דברים אין כל מקום לקביעה עתה, בטרם שמיעת הראיות.

ב"כ הקובל הדגיש כי האשמה המיוחסת אינה על פי חוק איסור לשון הרע אלא על פי חוק הגנת הפרטיות ואין בכך שחדירה למחשב מהווה עבירה נוספת על פי חוק אחר, כדי למנוע מן הקובל לייחס אשמה של פגיעה בפרטיות.

לגבי העדר עובדות בכתב האישום טען ב"כ הקובל כי אין כל חולק כי המיילים הועברו אל בית המשפט לענייני משפחה.

ובאשר לטענה כי הנאשמת 2 פעלה כמתבקש מתפקידה כעורכת דינה של הנאשמת 1, ציין כי לא יוכל עורך דין כאשר הוא מקבל חומר להתעלם מדרך השגתו של חומר זה.

לטענותיה של הנאשמת 2 -

באשר לטענה כי המעשה הנטען נעשה תוך כדי חקירה למחשב ועל כן היה מקום להאשים בעבירה לפי חוק המחשבים, אלא שלא ניתן לעשות בכך בקובלנה פלילית, אציין כי מקום בו על פי העובדות ניתן לייחס מספר עבירות, הרי שלתביעה פרוגטיבה לבחור בסעיף העבירה ובלבד שאכן הוא מתאים לעובדות הנטענות. לא ניתן לחייב את התביעה לבחור בסעיף אחד על פני משנהו. בענייננו הקובל פועל על פי סדרי הדין המוקנים לתביעה ועל כן רשאי היה לבחור סעיף חוק אחר באם העובדות הנטענות מקימות בסיס לאשמה בעבירה כזו.

באשר לטענה כי בכתב האישום חסרות עובדות המתארות את העבירות, הרי שבענין זה מקובלת עלי טענתה של הנאשמת 2.

בכך הקובל לא פרט בכתב האישום את מועד החדירה למחשב - אין נפקא מינה, שכן לא תמיד ידועים למאשימה מחומר הראיות הקיים בתיקי החקירה, מלוא הפרטים המהווים את נסיבות העבירה, כגון מועד מדוייק, שעה מדוייקת, או מיקום מדוייק. בנסיבות אלה, מקובל ואך ניתן להסתפק בתיאור כללי והכל כמיטב הפרטים המצוי בחומר החקירה.

יחד עם זאת אין חולק כי מתוך החומר הקיים ידוע באלו מיילים אשר הוצאו מן המחשב מדובר ואלו מהם הוספו לתצהיר שהוגש לבית המשפט וברי כי ידוע באיזה תצהיר מדובר ומתי הוגש וכיו"ב.

אין די בטענת ב"כ הקובל כי פרטים אלה ידועים לנאשמות.

עמוד 3

עסקינן במשפט פלילי ועל כן, על כתב האישום לפרט פרטים אלה, על מנת שהנאשמות יוכלו לנהל הגנה מיטבית וידעו מפני מה עליהן להתגונן.

על כן על הקובל לתקן את כתב האישום בכך שעליו לפרט ככל האפשר את סעיף 4 לכתב האישום וכן לפרט במה דברים אמורים בכל הנוגע לסעיף 6 בכתב האישום.

ובאשר לטענה כי כתב האישום אינו מגלה עבירה -

סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי בפגיעה בפרטיות תהיה הגנה טובה באם:

"הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע".

סעיף 13 (5) לחוק איסור לשון הרע, קובע:

"פרסום על ידי שופט, ... שנעשה תוך כדי דיון בפניהם ולצורך הדיון ובקשר איתו או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו, של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור".

על היקף ההגנה והאסכולות השונות הנוגות לגביה ראה: ע"פ 72031/05(תא) לב נ' רסקין.

הטענה שהופנתה כלפי הנאשמות היא באשר לעצם נטילת המיילים מן המחשב על ידי הנאשמת 1 וקבלתם לאחר מכן על ידי הנאשמת 2 ועשיית שימוש בהם ולא דווקא "פרסומם" במהלך הדיון המשפטי.

דרך הוצאת המיילים, והעברתם אל הנאשמת 2 על ידי הנאשמת 1 אינן מובהרות לי עתה דיה .

ברי שגם דרך קבלת החומר על ידי הנאשמת 2, מידת מודעותה לדרך ההשגה של החומר והסכמתו של הקובל לכך, כמו גם הדרך שמצאה לעשות שימוש בהם, וכיצד, אינן מובהרות לי היטב עתה ואף לא יכולות להיות מובהרות, שכן חומר הראיות בתיק טרם נפרס בפני.

מכאן, שבשלב זה של ההליך לא אוכל לקבוע ממצאים כלשהן ו/או מסקנות כלשהן כפי שביקשו ב"כ הנאשמות לקבוע.

הנאשמת 2 הציגה בפני את ק"פ 1010/05 של בימ"ש השלום בחיפה שם נתקבלו טענות דומות לטענותיה, אלא שכעולה שם ממסכת העובדות המלאה והשלמה שהוצגה, לרבות באשר לטיב המסמכים שהוצגו והכיצד הושגו והוצגו לביהמ"ש, ניתן היה לקבוע ממצאים ומסקנות. לא כך המקרה בפני.

כך גם לא אוכל לקבוע ממצאים ו/או מסקנות כלשהם באשר לטענה כי מדובר בזוטי דברים.

העובדות לא הובהרו היטב ובהעדר נתונים אין מקום לקביעות כלשהן.

כתב האישום יתוקן על ידי הקובל, כפי שנקבע לעיל.

לאחר הדברים האלה ומשיובהרו העובדות ויתכן והצדדים יוכלו אף להוסיף עובדות נוספות שתתקבלנה בהסכמה ללא צורך בניהול הליך הוכחות, ואזי ימצאו הנאשמות לנכון לחזור בהסתמך על כך על טיעוניהן, אשקול באם יהיה מקום לקבל החלטה אז, או שמא יהיה בכל זאת צורך לשמוע ראיות בטרם היכולת ליתן החלטה.

המזכירות תעביר את החלטתי אל הצדדים.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשע"ה, 15 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.